

KÖREBE

Yaralandım ama bedensel değil!

“Benim hiç kimseye ihtiyacım yok” diyerek, çıktığım gezintiden kendimi eve zor atarak geri geldim. Hayır, göremediğim için düşüp yaralanmadım. Beni esas yaralayan arkamdaki iki kişinin konuşmasıydı...

“Canım neden bunlar bastonsuz çıkıyor sokağa?” Tokat yemiş gibi oldum. Çok iyi tanıdığım bu yolda adımlarım tedirginleşirken yola konmuş saksıya çarptım. Oysa yüzüme çarpan hava akımından sokak başına geldiğimi ve mis gibi ekmek kokusundan fırının önünde olduğunu biliyordum. Fırıncının araba park edilmesin diye koyduğu saksılarda ezberimdeydi. Arkamdakiler konuşmaya devam ediyorlardı.

“Niye yanına birisini almadan yollara çıkıyorsun?”

“Dosdoğru git hiç bozma... Yarabbi sana şükür!” Diğeri benim gibi olmadığı için haline şükreliyordu.

Her zaman Serap’ın koluna girerek sokağa çıktığım için baston kullanmıyorum. Onun tarafından terkedilmişken yokluğunu bu kadar çabuk hissedeceğimi düşünmemiştim. Çocuk azarlar gibi öğüt vermeyi de ihmal etmemişlerdi.

“Herkesin işe gidip geldiği saatlerde de sokağa çıkma.” Böylece ne kadar düşünceli olduklarını da göstermiş oluyorlardı herhalde. Var olduğunu zannettiğim tüm cesaretim kırılmış olarak geri geldim.

Oturduğum yerde sürekli kafamda dönüp dolaşan bu cümlelerle uğraşıyorum. ‘Diğeri yarım beni terk etti. Kendimi bildim bileli, hatta daha da gerisinde, oluşumum sırasında bile yanımda olan parçam gitti.’

“Onlar tek yumurta ikizleri, biri erkek diğeri kız. Bir elmanın yarısı, birbirinin aynası gibi Suat ile Serap kardeşler.” Tabii bunları ben söylemiyorum başkalarının sözleri. Bana göre bir elmanın bozuk yarısı ben, sağlam yarısı o derim.

Her zamanki gibi üzgün olduğumda sığındığım nemli toprağı arıyor ellerim. Kil sandığından yeteri kadar alıp kıvamına bakıyorum. Katı olduğuna karar verip biraz su ile yoğuruyorum. Avuçlarımın içinde yumuşayan killi toprağın parmaklarımın arasından şekillenişinde buluyorum rahatlamayı. Toprak yoğruldukça biçimleniyor, kendini buluyor, aynı benim gibi. “Başka bir yöntem biliyor musun?” deseler, “Hayır” derim.

Tezdem parmaklarımı çamurla tanıştırdığı günden beri, hayatım böyle. Seramik sanatçısı teyzeme borçluyum dokunarak görmeyi. Elleriyle minik ellerimi avuçlarının içine alıp hem parmaklarımı hem de çamuru yoğurdu uzun yıllar. Bana dokunmayı öğreterek görebildiğim bir dünya kurdu. Her detayı, kıvrımı hissettim şekillendirdim yıllarca.

Tezdem keyifle anlatırdı; Küçükken gören bir çocuk bana merakla sormuş. “Ne görüyorsun Suat?”

“Senin parmağın ne görüyorsa ben de onu görüyorum” demişim, gayet doğal bir şekilde. Meğer el kaslarımın gelişmesi ve parmak duyarlılığımın artması için ne muhteşem bir iş gerçekleştirmiş canım teyzem. Hayatımı kör bir adam olarak kazanamayacağımı düşünen babama inat para da kazanmamı sağladı böylelikle. Geçmiş yine canımı acıtıyor...

Oysa ikizlerinden birisinin kız, diğेरinin erkek olacağı fikri babamı çok sevindirmiş. “Erkek adamın erkek çocuğı olur!” diye günlerce kutlama yapmış. Oğlu olsun çok istemiş. İki kilo yüz gram ağırlığında ve doğum sırasında beyni bir süre oksijensiz kalan bebeğı doktorlar “Hayati tehlikesi yok ama gözleri görmeyen bir oğlan” deyince sağlıklı bir kız olduğuna sevinmeden gölgelenmiş hayatı.

Doğum anımızda yanımdan önce ikizimi aldıklarında karanlıklara düşmüşüm. İlk beni alsalardı oksijensiz kaldığı için gözleri görmeyen o mu olurdu? Böyle düşündüğüm zamanlar oldu ne yalan söyleyeyim. Serap bu hikâyeyle büyüdüğü için mi yıllarca gözlerim olmak zorunda hissetti kendisini? Yine de gitti işte! Hep benim gözlerim olacak hali yoktu ya!

Annemin karnındayken bir elim onun yanağındaymış. Annem ilk ultrason görüntülerinde ikizleri olacağını öğrendiğinde ne kadar sevindiğini anlatırken bunu da hep söylerdi. Bebekler anne karnında ilk annesini tanımış. İkizlerde ise durum farklı, ilk dokunduğun, hissettiğin ikizin oluyormuş. Bebekken yan yana yattığımız beşikten onu beslemek için bile aldıklarında hisseder ağlarımışım.

Küçükken önce beni oturtup sonra sorularıma sabırla cevaplar vererek gözlerim olan ikiz kardeşimin okula başlamasıyla ilk kısa süreli ayrılıklarımız başladı. Teyzem anlatırdı sessiz bir çocuk olmama rağmen Serap okuldan gelene kadar sürekli sorularıyla onu çok bunaltırmışım. Teyzemin öğrencilerine ders vermesine engel olunca o da çareyi beni killi toprakla tanıştırmakta bulmuş. O zamanlar çok mutlu olduğumu hatırlıyorum ama bilinçli olarak karar vermem teyzemin bizi müzeye götürdüğü gün olmuştu. Önce bahçedeki heykellere tek tek dokunmuş teyzem anlatırken onları hissetmişim. Dokunarak şekillendirilen kalıcı eserler beni çok heyecanlandırmıştı. Bu dünyada ki yerimi bulduğumu hissetmişim. Görmeyen çocukların gittiği okulun benim için daha iyi olacağına karar verip gönderdiler sonra. Okulda en çok Modelaj eğitimini sevdim tabi ki. Çünkü kil ile çalışmalar yaptırılıyordu. Ben bu konuda iyi olduğum için çok mutluydum. Ama hep mutlu olunmuyordu.

Annemin teyzeme ağlarken söylediği gizli konuşmalarını dinleyerek geçen çocukluk günlerimde kulaklarımın duvarların ötesini duyabilecek kadar keskin olduğunu da keşfettim. Duyduklarımın canımı yakmasına rağmen!

Büyürken farklı olduğumu söyleyemeyen ailem fısıldanırken bilmeden bana neleri yapıp, neleri yapamayacağımı öğrettiler. Annem babam kavga ederken “Özürlü çocuk ne bekliyorsun, bir köşeye oturt!” diyen babam kapıyı çarpıp gidince, ağlayan annemi teselli etmek teyzeme düşerdi. “Ablacım enişteme kızma, anlamaya çalış. Oğlu diğer çocuklar gibi futbol oynayamayacak diye üzüldüğü için öyle konuştu.” Annem de “Bu adam duyarsız” diyerek ağlardı. Bu sıra hiç değişmedi.

Bunları duyduğum da Serap’a koşup bana gören çocukların nasıl futbol oynadıklarını anlatmasını istemişim. O da pencereyi açıp bahçede maç eden çocukların bağırışları arasında oyunlarını anlatmıştı. Babamın sözleri kulaklarımda bir köşede oturdum ama içimden futbol oynamayı hep istedim. Daha sonra okulda zilli topla futbol oynadım ama babam hiç görmedi. Hala oynayamasam da radyoda naklen verilen maçları dinlemeyi ve anlatmayı çok severim.

Babamı, oğlunu istediği gibi görememek mi yeni bir aile aramaya itti acaba? Önce o gitti. Beni, bizi, evimizi terk etti. Sonra annem göçüp gitti. On yıl önce de teyzem. Bir tek Serap ve ben kaldık.

Teyzemin atölyesi artık benim. Bugün küçük Ali ile annesi gelecek. Ece Hanım müzik öğretmeniymiş. Ali güzel gitar çalmasını annesinden öğrenmiş. Sohbet sırasında gitar sesini ne kadar çok sevdiğimi söylediğimde Ece Hanım çok ilgilendi. Bu onların üçüncü gelişi olacak. Ali babasıyla beraberken trafik kazası geçirmiş. Kazada hem babasını hem de görme yetisini kaybetmiş. Aynı teyzemin bana öğrettiği şekilde üzgün Ali’nin minik ellerini çamurla tanıştırdım. Annesi Ece Hanım oğlunu kazadan sonra ilk defa böyle mutlu gördüğünü söyleyince devam ettik. Ali babasının yokluğuna alışamıyormuş. Kendi babamın yokluğuna karşı hissettiklerimi anımsıyorum da biz de tam tersi olmuştu.

“Kör insandan seramikçi falan olmaz!” diyerek ortalıkta dolaşan babam gidince rahatlamıştık hepimiz. Her şeyi hatalı, eksik bulur huzursuzluk çıkartırdı. Annem de kusurlu

çocuk doğurduğu için ezilip kalırdı. Ben farklıydım ama bunu görmeyi hep reddetti. Sonraki yıllarda çoğunlukla telefonla konuştuk. Görmek yerine sesimi duymayı tercih etti.

“Nasılsın? Neler yapıyorsun?”

Sanki çok şey yapabildiğimi düşünüyormuş gibi sorar, sonra da dinlemezdi. İşleri yoğundu. Para kazanmak zorundaydı. Ne de olsa adamın bir evi daha vardı. Sonra bir oğlu daha oldu mu? Kimse bunu sormadı, öğrenmeye çalışmadı. O da bahsetmedi böyle bir şeyden. Herhalde başka defolu çocuğu olmasından korktu diye düşündüm hep. Serap gider görürdü ama ben görmediğime göre gitmeme gerek yok diyerek onu da güldürürdüm.

Hiç unutmuyorum boşanmalarından sonra ki doğum günümde kargoyla babamın ilk hediyesi gelmişti. İş seyahatindeymiş gelemeyecekmiş. Yıllarca elimi süremedim, sürmek istemedim. Annem teyzemin kollarında ne çok ağlamıştı.

“Ablacığım kızma, bu sefer düşünmüş seçerken. Org çocuğun kullanabileceği bir hediye en azından” deyince annem daha çok sinirlenmişti. “Her köşeye bırakılıp org çaldırılan gözleri görmeyenlerin durumuna düşürmeyeceğim çocuğumu.” “Sen de haklısın abla para toplansın diye onları ne duruma soktuklarını hiç düşünmüyorlar.” Bu duyduklarımın etkilenmemek mümkün değildi. Org sesini de hiç sevemedim.

Serap’a gizlice herkesin konuşmalarını duyduğumu anlatınca kulağıma öyle bir yapılmıştı ki kopacak zannetmiştim.

“Seni keskin kulak seni! Başkalarının konuşmalarını gizlice dinlersen böyle üzülürsün.” Bilmiyordu ki ben çocukken kendimi duvarların arkasını bile duyabilen süper çocuk olarak seviyordum. Ben farklıydım. Süper duyan çocuktum. Canım yandığı için ağlayınca öperek beni susturmuştu.

Hayatımdaki kadınlar beni hep pohpohladı aslında. Annem koruyucum, teyzem teşvik edici gücüm ve Serap onları kaybettikten sonra hepsi oldu. Kadınları benim koruyucu meleklerim olarak kabul ettim. Tanrı beni iki gözümün nurundan yoksun bırakınca katlanabilmem için mi meleklerini görevlendirdi? Bana göre erkekler çeker gider, kadınlar da gözleri ıslak dolaşır ama asla terk etmez. Serap niye gitti peki? Hem de kızgın kapıyı çarpıp.

“Mutlu olmak benim de hakkım” dedi. Ben onun mutlu olmasına karşı çıkmamıştım ki. Hep yanımda olan birisinin gitmesini kabullenmek çok kolay olmasa gerek. Sabırsız davranmasaydı ya...

Kapı tıkırtısı duydum sanki. Serap mı? Niye gelsin? Şu an da yeni hayatının tadını çıkartıyordur herhalde.

Kimse yok!

“Ben her zaman yanımdayım. Biz bir elmanın iki yarısı gibi değil miyiz?” diyen Serap da yok. Bir bütününlüne kadar ayrılmayacak parçaları olarak anlamışım ben bu cümleleri.

Aptal kafam!

Yaşlardan ıslanan siyah gözlüklerimi çıkartıp kabına koyuyorum. İnsanlar benim donuk gözlerimi görmesin diye kapı çalınca takmak alışkanlık olmuş. Siyah gözlüklerimden korkan çocuklara yaptığımız şakaları, oyunları hatırlayınca içimden ağlarken gülmek geliyor. Ben her oyunu da sevmezdim. En çok körebe oynamak isterdim. Çocukların gözlerimi bağlamalarına da ses çıkarmazdım. Karanlıkta elde edilen başarıdan çok mutlu olurdu. Körebe Suat! Körebe Suat! Eşit şartlarda avantajlı oluyordum. Belki çok sevmemin sebebi Serap’ın numara yapmadan beni hiç yenemediği tek oyundu.

Hareketli oyunları oynayamayınca Serap bana sürekli kitap okumaya başladı. Braille alfabetini öğrendikten sonra bile bu alışkanlığı sürdürdü. O okudu, dünya benim beynimde oluştu.

Sonra yumuşak sesiyle görmeyen çocuklara okumaya devam etti. Bir gün kafasına takmış heyecanla eve geldi. Bir şirkete fikrini söylemiş onlar da ilgilenmişler. Dünya klasiklerini okuyup CD çıkaracakmış. Çok uğraştı bu işi başardı.

Benden kopuşuna da bu iş sebep oldu ya. Onunla orada tanışmış. Şimdi gülüp eğleniyordur o adamlar...

“Ben Suat’ı bu kadar uzun süre bırakamam. Tatile o kadar uzağa gitmeyelim.”

“Güzelim, kardeşin görme özürlü diye hayatımızın en güzel zamanlarının tadını çıkartmayacak mıyız?”

“Görme özürlü deme lütfen, canda özür olmaz.”

“Tamam aşkım ama sen de hayatını adamışsın. Bak gençliğin geçiyor, yazık sana!” Arkasından öpüşme sesleri. Kandırdı kızı kart zampara.

Bu adama hiç ısınmadığımı söylemiştim Serap’a ama tepkisi beklediğim gibi olmamıştı. Ben kıskançmışım, bencilmişim, onun mutlu olmasını niye istemiyordum?

“Bu yaştan sonra benim gibi evde kalmış bir kızı kim ister?” diye ağladı durdu. Baban yaşında adam, zavallı babasız büyümüş Serap. Yaşa da gör! Sonra ağlayarak koşarsın buraya. Koşar mı acaba? Gelsin ama ağlayarak değil.

Bir tek ağlama sesini sevmiyorum. Annemin ağlama sesi acılı, teyzemin şefkatli, babamın ki sahteydi. Serap kolay kolay ağlamazdı ama bu sefer ağlamıştı o adama gitmek için hem de. Dayanamadım “Git adamın metresi ol, defol” sözcükleri çıktı ağızımdan.

Kafam çok karışık, Televizyon seyretmeyi deniyorum ama sesler canlanmıyor karanlık perdemde. Sesleri düşünüyorum. Onları şekillendirmeye uğraşıyorum. Olmuyor. Seslerle görmekten vazgeçip en iyi bildiğim görme yöntemine dokunmaya geri dönmeliyim.

Şöyle bir yüzüne dokunsam Serap’ın. Yüzümü kaybetmiş gibiyim onsuz. Benim için aynaya bakmakla aynı şey onun yüzüne dokunmak. Gerçi son zamanlarda Serap yüzünün çok kırıştığından şikâyetçiydi. Ben daha genç gösteriyordum. Bir yerde okumuş görmeyenler mimiklerini fazla kullanmadıklarından yüz kırışıkları daha az oluyormuş. Kız yaşlılığa takmış, anlayamamışım.

Kendi yüzüme ellerim gidiyor. Ama olmuyor.

Zil çalıyor. Kabartmalı saatime bakıyorum. Küçük Ali’nin gelmesine biraz daha var.

“Kim o?”

“Suat Bey bir şey aldıracak mısın?”

Hüseyin Efendiymiş gelen, boşuna kalp çarpıntılarıyla kapıyı açtım. Sese ve hava akımının gelişine göre adamın tam karşısında duruyorum.

“Serap Hanım giderken tembihlemiş, bizim hanım temizliğe ve yemek yapmaya yarın gelecek.”

“Şimdi bir şey istemiyorum” derken öğrendiklerim karşısında şaşkıyım. Serap giderken ayarlamış her şeyi. Sevincimden adamın konuşmayı uzatmasına ses çıkartmıyorum.

“Suat Bey, hanımla sizi çok takdir ediyoruz. Serap Hanım’a da dedik, bu haliyle yalnız olur mu hiç dedik?”

Hüseyin Efendi ve karısı beni kör olduğum için takdir ediyorlarmış. Aman ne mutlu oldum. Evlerinde oturup “Kör olmak ne zor şey, iyi ki biz böyle değiliz” diye mi konuşuyorlar acaba?

Gören insanlar için çok basit bir şeyin üstesinden gelmem onların gözünde övgüye değer oluyor. Bu takdir de beni hiçbir zaman mutlu etmemiştir. Bu ayrımcılıktan nefret ederim ama şu anda adama dert anlatacak halim yok.

Benim suskunluğum karşısında telaşlı konuşmasını sürdürüyor.

“Serap Hanım bir kızdı biz öyle deyince. Suat başının çaresine bakar. O çok iyi bir körebedir dedi ya anlamadım. Sen gene bir şeye ihtiyacın olunca çağır, geliriz valla hemen.”

“Teşekkür ederim” diyerek kapıyı yavaşça kapatıyorum. Kararlı adımlarla dosdoğru içeriye geçiyorum.

Canım kardeşim, dostum, sırdaşım, her şeyim kızgın olsa bile beni düşünmüş. Kopmamış benden. Ne güzel söylemiş “Suat çok iyi bir körebedir” diye. Öyle ya ben karanlıklar içinde başarılı birisiyim. Kendime çeki düzen vermeliyim.

Kafamda planlar oluşmaya başlıyor. Belki eğitilmiş bir köpek alırım. Serap’ın da hoşuna gider bu fikir. Kızın içi rahat eder. Plan deyince biraz sonra gelecek olan küçük öğrencim Ali’yle hoş bir dul olan annesinin çekici sesi geliyor aklıma. Hoş diyorum çünkü tecrübelerimden ses güzelliğiyle fiziki güzelliğin aynı olduğunu biliyorum. Ece Hanımdan gitar çalmayı öğretmesini isteyebilirim. İçim kıpır kıpır oluyor.

Gardıroba gidip mavi gömleği giymeye karar veriyorum. Serap mavinin bana çok yakıştığını söylerdi. Etiketinde Braille harfleriyle mavi yazan gömleği giyiyorum. Siyah kotumu arıyorum. Etiketindeki işaretten onu da bulup giyiyorum. Parfüm sıkarken Ece Hanım’ın leylak kokusunun hoşuma gittiğini hatırlıyorum. Yürürken topuklarının çıkardığı sesler salınarak yürüdüğünü anlatıyordu. İçimde kuşlar cıvıldıyor, yüreğim sıkışıyor. Aşkı televizyonda duygularını anlatan âşıklardan tanıyan ben henüz hislerimi tanımlayamıyorum.

Giymeyi bitirdikten sonra heyecanımı yatıştırmak için kil alıp tezgâhın başına geçiyorum. Aklıma Ali’yi müzeye götürme fikri geliyor. Keyifle ıslık çalıyorum. Beyaz bastonu yanıma almayı unutursam Ece Hanımın kolunda keyifle yürüyebilirim fikri çok hoşuma gidiyor. O gören, ben görmeyen olduğuma göre tek yol güzel konuşarak onu etkilemek. Son olarak Serap’a telefon açıp gönlünü almalıyım kararını alınca içim rahatlıyor. Aklıma gelen Munzur düşünceyle gülümsüyorum. Hüseyin efendinin karısı kişisel idare eğitimi aldığını nereden bilecek yarın geldiğinde bir de yanında düğme dikip, ütü yaparsam ne harika olur. Gelince Serap’a anlatacak eğlenceli bir şey olur.

Ellerimin arasında ki kilden bir mask şekilleniyor. Yüzüm geri geliyor...

Nazım Hikmet’in en sevdiğim şiirinden cümleler mırıldanmaya başlıyorum sevinçle.

Kör olmak ne iyi şeydir

Kapalı gözleriniz çevrili içinize,

Kıyısında oturup bakarsınız

İçinizde dalgalanan denize

Kapalı gözleriniz çevrili içinize

Kör olmak ne iyi şeydir

Ve ne güzeldir sevmek karanlığı...

MİNE UTKUSAVAŐ